

Нікол Гохголцерава

Цю кімнату
неможливо з'їсти

Переклав Лесь Белей

Slovak Literary Centre

This book was published with the financial support
of the SLOLIA Board, Slovak Literary Centre.

Ця книжка була видана за фінансової підтримки
програми SLOLIA, Словацького літературного центру.

Nicol Hochholczerová, Táto izba sa nedá zjesť

© Nicol Hochholczerová, 2021, 2023 (under licence from KK Bagala)

© Лесь Белей, переклад, 2023

© Ростислав Кузик, фотографія на обкладинці, 2023

Нікол Гохголцерава

Цю кімнату неможливо з'їсти

Переклав Лесь Белей

Видавництво «Крок»
Тернопіль, Україна
2023

Хтось вириває Іванові волосся, хтось невидимий. Іван збирає волоски по одному, їх важко знайти на білому простирадлі, так само по одному він кидає їх у смітник до гнилих фруктів. Він думає про свою доньку, як та розбивала подарунки від нього, як він збирав їхні частини одну за одною і склав у шухляду, поки вона ревіла у кімнаті. Він думає про те, як вона там плакала, коли Фредді Мерк'юрі помер, Іван потім обіймав її, поки вона не заснула, радів, що хтось помер і йому випала нагода бути добрим батьком, він також радів на похороні її матері, обіймав свою єдину доньку і радів, що вона приїхала хоча б на кілька днів додому, потім він витягав її волосся з водостоку в ванній і радів, коли воно обмотувалося навколо його пальців, радів, коли воно нарешті відліпилася і його можна було змити, жаль, що діти — це не мокре волосся, жаль, що вони так легко відліплюються.

Іван мешкає в дешевій орендованій квартирі, вдень навчає дітей кресленню, а вночі йому сниться музика, при якій його донька кричала *татку, зроби тихіше*; а коли він прокидається і перевертає подушку, мокру від поту, то помічає, що під нею цокає годинник, — ціла зграя, вони звиваються, наче змії. Він ненавидить цокання годинників, і тепер вони цокають прямо під його подушкою, одні шиплять і змотуються в клубок, інші піднімають сегмент ремінця, щоб з-під нього випало яйце. З того яйця вилуплюються дитячі годинники, весело клубочаться і цокають. *Блядь, ще й оце*, бурчить Іван і кидає годинники у смітник з гнилими фруктами, але купа не стає меншою. Нарешті Іван забирається в шафу і сидить там на купі джинсів. Молодим він міг вбити за джинси, вбити за тишу, але годинники цокають, і їх можна почути навіть у шафі, наче вони плазують за Іваном, поки його волосся випадає на коліна.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.